

ΕΝΙΝΤ ΜΠΛΑΪΤΟΝ

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ

ΤΩΝ ΑΝΩΝΥΜΩΝ ΜΗΝΥΜΑΤΩΝ

Enid
Blyton

MINΩΑΣ
ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ΤΑ 5
ΛΑΓΩΝΙΚΑ

1

Ο κύριος Γκουν εξοργίζεται

Ο κύριος Γκουν, ο αστυνόμος του χωριού, ήταν σε πολύ κακή διάθεση. Καθόταν στο γραφείο του και κοίταζε τα τρία επιστολόχαρτα που βρίσκονταν απλωμένα μπροστά του. Λίγο πιο πέρα, τρεις φθηνοί φάκελοι. Σε καθένα από τα επιστολόχαρτα ήταν κολλημένες διάφορες λέξεις σε ακατάστατες γραμμές.

«Όλες αυτές οι λέξεις είναι κομμένες από εφημερίδα» είπε ο κύριος Γκουν. «Κι έτσι, δεν φαίνεται ο γραφικός χαρακτήρας αυτού που τα έγραψε! Και τι ανοησίες λένε! “Βγάλ’ τον έξω από τον Κισσό”. Πολύ θα ήθελα να ξέρω τι σημαίνει αυτό. “Ρώτα τον Σμιθ ποιο είναι το αληθινό του όνομα”. Μα ποιος είναι αυτός ο Σμιθ;»

Ο αστυνόμος κοίταξε προσεκτικά το τελευταίο χαρτί. «Αν θεωρείς τον εαυτό σου αστυνόμο, καλύτερα να πας να δεις τον Σμιθ».

«Ουφ!» έκανε ο κύριος Γκουν. «Το πιο σωστό είναι να τα πετάξω όλα στο καλάθι των αχρήστων!»

Πήρε τον έναν από τους φακέλους και τον κοίταξε.

Ήταν ένα κοινός, τετράγωνος φάκελος όπου ήταν κολλημένες δύο μόνο λέξεις: «Κύριος γκουν».

Η κάθε λέξη ήταν κολλημένη χωριστά, σαν να ήταν κομμένη από εφημερίδα. Το επίθετο του Γκουν δεν ήταν γραμμένο με κεφαλαίο το πρώτο γράμμα. Το πρόσεξε και κούνησε το κεφάλι του με αποδοκιμασία.

«Κάποιος αμόρφωτος θα είναι αυτός που έγραψε το όνομά μου με μικρό γράμμα» είπε. «Και τι είναι όλη αυτή η ιστορία για το μέρος που ονομάζει “Κισσό” και για κάποιον που λέγεται Σμιθ; Μάλλον θα είναι ανισόρροπος και αγενής. Αν θεωρώ, λέει, τον εαυτό μου αστυνόμο! Θα του πω κάποια πραγματάκια όταν τον τσακώσω».

Ξαφνικά, έβαλε μια φωνή.

«Κυρία Χικς! Μπορείς να έρθεις ένα λεπτό;»

Η κυρία Χικς, η γυναίκα που έκανε τις δουλειές του σπιτιού του κυρίου Γκουν, απάντησε δυνατά:

«Μια στιγμή να σκουπίσω τα χέρια μου κι έφτασα!»

Ο κύριος Γκουν κατσούφιασε. Η κυρία Χικς τού συμπεριφερόταν σαν να ήταν κάποιος συνηθισμένος άνθρωπος κι όχι αστυνομικός, η φωνή του οποίου έπρεπε να την κάνει να τσακιστεί να έρθει και μάλιστα τρέχοντας. Εκείνη έφτασε κάνα-δυο λεπτά αργότερα, λαχανιασμένη σαν να είχε τρέξει χιλιόμετρα ολόκληρα.

«Ακριβώς στη μέση του πλυσίματος με φωνάξατε...» άρχισε. «Και νομίζω πως πρέπει να σας πω, κύριε Γκουν, ότι χρειάζεστε μερικά καινούρια φλιτζάνια κι ένα...»

«Δεν έχω καιρό να κουβεντιάζω για πιατικά» είπε ο κύριος Γκουν απότομα. «Λοιπόν, κοίτα...»

«Και το τραπεζομάντιλο είναι σχεδόν κουρέλι» συνέχισε η κυρία Χικς. «Και πώς να το πλύνω με...»

«Κυρία Χικς! Σε φώναξα εδώ για ένα σοβαρό θέμα» είπε απότομα ο αστυνόμος.

«Καλά, καλά» αποκρίθηκε θυμωμένη η κυρία Χικς. «Τι συμβαίνει; Αν θέλετε τη συμβουλή μου για εκείνο τον τύπο που τριγυρνά και κλέβει τα λαχανικά που μας μοιράζουν, ε, μπορώ να σας εκφράσω κάποιες σωστές γνώμες. Εγώ...»

«Σταμάτα, κυρά μου!» είπε ο κύριος Γκουν αγριωπά, κάνοντας τη σκέψη πως θα ήταν ευτυχής αν μπορούσε να την κλείσει μέσα σ' ένα κελί για μια δυο ώρες! «Το μόνο που θέλω» συνέχισε «είναι να σου κάνω λίγες ερωτήσεις».

«Για ποιο πράγμα; Εγώ δεν έκανα τίποτα κακό» είπε η κυρία Χικς, κάπως θορυβημένη από την οργισμένη έκφραση του Γκουν.

«Βλέπεις αυτά τα τρία γράμματα που μου έφερες;» είπε ο Γκουν σπρώχνοντας τους φακέλους προς το μέρος της. «Λοιπόν, πού ακριβώς τα βρήκες; Είπες ότι το ένα ήταν στην αποθήκη με τα κάρβουνα, πάνω σ' ένα φτυάρι».

«Μάλιστα» είπε η κυρία Χικς. «Το ένα γράμμα ήταν βαλμένο ακριβώς πάνω στο φτυάρι. Και το μόνο που έγραφε το φάκελο ήταν “Κύριος γκουν” και σας το έφερα αμέσως».

«Και πού είπες ότι ήταν τα άλλα;» ρώτησε ο κύριος Γκουν με επίσημο τρόπο.

«Το ένα το έβαλαν στο γραμματοκιβώτιο» είπε η κυρία Χικς «όταν εσείς δεν ήσασταν εδώ, γι' αυτό το άφησα στο γραφείο σας. Το άλλο ήταν πάνω στο καπάκι του σκουπιδοτενεκέ, κύριε, και ήταν κολλημένο εκεί με σελοτέιπ. Θα το έβλεπα οπωσδήποτε όταν πήγαινα να αδειάσω τα σκουπίδια. Αυτό που έχω να παρατηρήσω εγώ είναι ότι μου φαίνεται πολύ παράξενο να ξεφυτρώνουν παντού σημειώματα».

«Ναι, ναι» είπε ο κύριος Γκουν. «Μήπως είδες κάποιον να τριγυρίζει ύποπτα από την πίσω πλευρά του σπιτιού; Δεν μπορεί, κάποιος πρέπει να σκαρφάλωσε στον φράχτη και να έβαλε τα σημειώματα στην καρβουναποθήκη και στον τενεκέ των σκουπιδιών».

«Εγώ δεν είδα κανέναν» είπε η κυρία Χικς. «Αν τον είχα δει, βέβαια, θα είχα αρπάξει τη σκούπα μου και θα του την κοπανούσα στο κεφάλι! Τι είναι αυτά τα σημειώματα, κύριε; Τίποτα σπουδαίο;»

«Όχι» είπε ο κύριος Γκουν. «Το πιο πιθανό είναι πως μου έκαναν ένα ανόητο αστείο. Ξέρεις κάποιο μέρος εδώ γύρω να λέγεται Κισσός;»

«Κισσός;» αναρωτήθηκε συλλογισμένη η κυρία Χικς. «Όχι, δεν ξέρω. Μήπως εννοείτε τις “Λεύκες”, κύριε; Ένας σπουδαίος κύριος μένει πλέον εκεί. Πηγαίνω στο σπίτι αυτό κάθε Παρασκευή, όταν δεν έρχομαι σ' εσάς, και είναι πάντα πολύ καλός μαζί μου. Αυτός μου...»

«Είπα Κισσός και όχι Λεύκες» αγρίεψε ο κύριος Γκουν. «Τέλος πάντων. Μπορείς να πηγαίνεις, κυρία Χικς. Ρίξε, όμως, μια ματιά στην πίσω μεριά του κήπου, εντάξει;

Θα ήθελα να έχω μια περιγραφή του τύπου που αφήνει αυτά τα σημειώματα τριγύρω».

«Όπως θέλετε, κύριε. Τι θα γίνει, όμως, με τα φλιτζάνια που πρέπει να αγοράσουμε, κύριε; Έσπασε ένα μέσα στα χέρια μου και...»

«Όχου! Μη με ζαλίζεις. Αγόρασε καινούρια» είπε ο κύριος Γκουν. «Και πρόσεξε: να μη μ' ενοχλήσει κανείς για μία ώρα. Έχω να κάνω σοβαρή δουλειά!»

«Κι εγώ το ίδιο!» είπε η κυρία Χικς. «Η κουζίνα σας χρειάζεται ένα γερό καθάρισμα και...»

«Ε, λοιπόν, πήγαινε και καθάρισέ την αφού το χρειάζεται» την αποστόμωσε ο κύριος Γκουν, που αναστέναξε από ανακούφιση όταν η κυρία Χικς εξαφανίστηκε οργισμένη.

Εκείνος μελέτησε πάλι τα τρία σημειώματα, ταιριάζοντας τα κομμάτια των κολλημένων λέξεων. Από ποια εφημερίδα να ήταν άραγε; Θα βοηθούσε αν το ανακάλυπτε. Όμως ο Γκουν δεν έβρισκε τον τρόπο να το πετύχει. Ποιος είχε στείλει τα σημειώματα και για ποιον λόγο; Στο Πίτερσγουντ δεν υπήρχε κανένα μέρος με το όνομα «Κισσός».

Πήρε πάλι το τοπικό οδικό σχεδιάγραμμα και το κοίταξε προσεκτικά. Μετά σήκωσε το ακουστικό του τηλεφώνου και ζήτησε τον διευθυντή του ταχυδρομείου.

«Εδώ αστυνόμος Γκουν» είπε με στόμφο και αμέσως τον συνδέσανε με το γραφείο του διευθυντή.

«Ο διευθυντής του ταχυδρομείου;» ρώτησε ο Γκουν. «Θα ήθελα, παρακαλώ, μια πληροφορία. Υπάρχει εδώ

στο Πίτερσγουντ κάποιο σπίτι –ίσως να είναι κάποιο καινούριο σπίτι– που να ονομάζεται Κισσός;»

«Κισσός;» επανέλαβε ο διευθυντής του ταχυδρομείου. «Αφήστε με λίγο να σκεφτώ... Κισσός... Όχι, δεν υπάρχει τίποτα μ' αυτό το όνομα, κύριε Γκουν. Υπάρχει, όμως, με το όνομα "Οι Λεύκες". Ίσως να ήταν αυτό...»

«Οι Λεύκες δεν είναι το όνομα που ζητώ» είπε ο Γκουν. «Επίσης, ψάχνω για κάποιον που λέγεται Σμιθ, ο οποίος...»

«Σμιθ; Α! Μπορώ να σας δώσω τουλάχιστον δεκαπέντε διευθύνσεις μ' αυτό το όνομα στο Πίτερσγουντ» είπε ο διευθυντής του ταχυδρομείου. «Τις θέλετε τώρα;»

«Όχι, δεν τις θέλω τώρα» είπε απελπισμένος ο κύριος Γκουν και κατέβασε απότομα το ακουστικό.

Ξανακοίταξε τα τρία σημειώματα. Δεν υπήρχε διεύθυνση ούτε όνομα. Από πού έρχονταν; Ποιος τα είχε στείλει; Είχαν κάποια σημασία ή ήταν ένα χοντροκομμένο αστείο;

Αστείο; Και ποιος τόλμησε να κάνει ένα τέτοιο αστείο σ' αυτόν, τον αστυνόμο Γκουν, τον εκπρόσωπο του νόμου στο Πίτερσγουντ; Ένα περίεργο συναίσθημα άρχισε να τυλίγει τον κύριο Γκουν. Στο μυαλό του σχηματίστηκε η εικόνα ενός φουσκομάγουλου αγοριού μ' ένα πλατύ χαμόγελο στο πρόσωπό του.

«Α! Εκείνος ο χοντρομπαλάς, ο Φρέντερικ Τρότε-βιλ!» είπε δυνατά. «Είναι ακόμη σε διακοπές και αργεί η ώρα να επιστρέψει στο σχολείο. Αχά! Αυτό το βατραχόπαιδο! Θα πίστεψε πως είναι αρκετά έξυπνος ώστε

να μου στείλει τέτοια σημειώματα για να με παρασύρει σε λάθος ίχνη, να με κοροϊδεύει και να με κάνει να ψάχνω για ένα ανύπαρκτο σπίτι που δήθεν ονομάζεται Κισσός. Α, όχι!»

Ο αστυνόμος προσπάθησε να συγκεντρωθεί στη δουλειά του, αλλά βαθιά στο μυαλό του ήταν καρφωμένη η έμμονη ιδέα πως ο Φρέντερικ Τρότεβιλ ήταν εκείνος που του έκανε αυτό το αστείο. Ξαφνικά, διαπίστωσε πως αργοπορούσε πολύ να κάνει τις αναφορές του. Στη μέση μάλιστα της δεύτερης αναφοράς, ήρθε τρέχοντας λαχανιασμένη, όπως πάντα, η κυρία Χικς.

«Κύριε Γκουν, κύριε... κι άλλο σημείωμα!» είπε ξέπνοη, σαν να είχε τρέξει ένα χιλιόμετρο, και ακούμπησε έναν από τους γνωστούς, τετράγωνους φακέλους πάνω στο γραφείο του αστυνομικού.

Εκείνος τον κοίταξε καλά καλά. Το όνομά του ήταν εκεί, όπως και τις άλλες φορές, κολλημένο πάνω στον φάκελο: «Κύριος γκουν».

Το αρχικό γράμμα στο επίθετο δεν ήταν κεφαλαίο. Ήταν, λοιπόν, φανερό ότι προερχόταν από τον ίδιο αποστολέα.

«Είδες κανέναν; Πού το βρήκες;» ρώτησε ο κύριος Γκουν καθώς το έσχιζε με σχολαστικότητα για να το ανοίξει πολύ προσεκτικά.

«Πήγαινα να κρεμάσω την πετσέτα με την οποία σκουπίζω τα πιάτα, αυτό το κουρέλι δηλαδή, κι όταν έβαλα το χέρι μου στη σακούλα με τα μανταλάκια, έπιασα αυτό τον φάκελο!»

«Ήταν κανείς εκεί γύρω;» ρώτησε ο Γκουν.

«Όχι. Το μόνο πρόσωπο που φάνηκε σήμερα το πρωί, κύριε, ήταν ο παραγίος του χασάπη, που έφερε τις μπριζόλες» αποκρίθηκε η κυρία Χικς.

«Ο παραγίος του χασάπη!» επανέλαβε ο Γκουν και πετάχτηκε όρθιος κάνοντας την κυρία Χικς να οπισθοχωρήσει από τον φόβο της. «Χα! Τώρα πιάσαμε την άκρη του νήματος. Ο παραγίος του χασάπη! Τον είδες με τα ίδια σου τα μάτια;»

«Όχι, κύριε. Ήμουν επάνω κι έστρωνω το κρεβάτι σας» είπε η κυρία Χικς, αναστατωμένη από το κατακόκκινο πρόσωπο του Γκουν. «Του φώναξα μόνο να αφήσει το κρέας στο τραπέζι. Αυτό ακριβώς έκανε, γιατί το βρήκα εκεί, και μετά έφυγε σφυρίζοντας και...»

«Αρκετά! Τώρα ξέρω όλα όσα ήθελα να μάθω» είπε ο Γκουν. «Φεύγω, κυρία Χικς, γι' αυτό να σηκώνεις εσύ το τηλέφωνο ώσπου να γυρίσω. Και σε διαβεβαιώνω ότι αυτό είναι το τελευταίο σημείωμα που βρίσκεις. Ο παραγίος του χασάπη! Θα τον κανονίσω εγώ... Θα...»

«Όμως, κύριε, ο Τσάρλι Τζόουνς είναι καλό παιδί!» παρατήρησε η κυρία Χικς. «Είναι ο καλύτερος παραγίος που είχε ποτέ ο χασάπης. Έτσι μου είπε. Αυτός...»

«Εγώ δεν εννοώ τον Τσάρλι Τζόουνς» είπε ο κύριος Γκουν φορώντας την κάσκα και στερεώνοντας τη ζωστήρα του. «Όχι, βέβαια. Κάποιον άλλο έχω στο μυαλό μου! Κι αυτό τον άλλον τον περιμένει μεγάλη λαχτάρα!»

Η κυρία Χικς μπερδεύτηκε και ήταν περίεργη να μάθει, αλλά ο κύριος Γκουν δεν είχε σκοπό να πει λέξη πα-

ραπάνω. Βγήκε από το γραφείο του, καβάλησε το ποδήλατό του κι έφυγε.

Στην τσέπη του είχε τα τέσσερα σημειώματα που είχε λάβει. Σκέφτηκε το τέταρτο, έτσι όπως κατέβαινε τον δρόμο. Δέκα λέξεις πάλι, κομμένες από εφημερίδα και κολλημένες στο χαρτί: «Θα μετανιώσεις πικρά, αν δεν πας να βρεις τον Σμιθ».

Είναι από εκείνον το χοντρομπαλά, τον Φρέντερικ Τρότεβιλ. Είμαι βέβαιος ότι είναι απ' αυτόν, σκεφτόταν ο Γκουν κάνοντας πετάλι με ταχύτητα. Χα! Μεταμφιέστηκε σε παραγιό του χασάπη αυτή τη φορά! Ε, λοιπόν, αυτό το έχει ξανακάνει και ήταν μεγάλο λάθος του που το επανέλαβε. Τώρα σε τσάκωσα, βατραχόπαιδο! Τολμάς να σπαταλάς τον χρόνο μου μ' αυτά τα ηλίθια σημειώματα! Περίμενε και θα δεις τι έχεις να πάθεις!

Μπήκε από την πόρτα του κήπου των Τρότεβιλ και ανηφόρισε το δρομάκι προς το σπίτι. Σαν αστραπή ένας μικρόσωμος σκύλος σκωτσέζικης ράτσας όρμησε από τους θάμνους, γαβγίζοντας χαρούμενα γύρω από τους αστραγάλους του αστυνομικού.

«Χάσου από τα μάτια μου, φεύγα!» ξεφώνισε ο κύριος Γκουν κι έδωσε μια κλοτσιά στον ζωηρό σκύλο. «Είσαι γρουσουζης σαν το αφεντικό σου! Φεύγα, είπα!»

«Γεια σας, κύριε Γκουν!» ακούστηκε η φωνή του Φρέντι. «Έλα δω, Μπάστερ. Πώς μεταχειρίζεσαι έτσι τον καλύτερό σου φίλο! Φαίνεστε βιαστικός, κύριε Γκουν».

Ο αστυνόμος κατέβηκε από το ποδήλατο με το πρόσωπο κατακόκκινο από την τρεχάλα.

«Κράτα μακριά από μένα τον σκύλο σου» είπε. «Ήρθα να σου πω δυο λόγια, νεαρέ Φρέντερικ Τρότεβιλ. Η αλήθεια είναι πως θέλω να μιλήσουμε για πολλή ώρα. Χμ! Πίστεψες πως ήταν μεγάλη εξυπνάδα να μου στείλεις όλα εκείνα τα σημειώματα;»

«Στ' αλήθεια, δεν ξέρω για ποιο πράγμα μιλάτε» είπε απορημένος ο Φρέντι. «Περάστε μέσα. Θα έχουμε ωραία κουβεντούλα οι δυο μας!»

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΩΝ ΑΝΩΝΥΜΩΝ ΜΗΝΥΜΑΤΩΝ

Τα 5 λαγωνικά αποτελούνται από τα αδέλφια
Μπέτι και Πιπ, Χάρι και Ντέζι και τον Φρέντι.
Την παρέα συμπληρώνει ο Μπάστερ, ο σκύλος τους.
Στις διακοπές τους βρίσκονται όλοι μαζί και εξιχνιάζουν
αστυνομικές υποθέσεις χωρίς να τους φοβίζει τίποτα!

Ο αστυνόμος του χωριού δέχεται περίεργα ανώνυμα μηνύματα και αναθέτει στον ανιψιό του, τον Ερν, να ανακαλύψει ποιος κρύβεται πίσω από αυτά. Ο Ερν, όμως, προτιμά να κάνει παρέα με τα Πέντε Λαγωνικά που, αυτήν τη φορά, εκτός από τον γρίφο των μηνυμάτων, έχουν να αντιμετωπίσουν δύο επικίνδυνους κλέφτες και την ανεξιχνίαστη υπόθεση της μεγάλης κλοπής των διαμαντιών, που έγινε πριν από είκοσι χρόνια και οι δράστες δεν εντοπίστηκαν ποτέ.

www.minoas.gr

9 786180 255416
ISBN 978-618-02-5541-6
ΚΩΔ. 21045

8+